

къвъ случай народоплемѣнность-та са явява воююща и поборница противъ само-то Христово учение и противъ духъ-тъ на свято-то Евангеліе. И това като е така, Христова-та Църква никогда не ще да приеме таково противоканоническо нѣщо да узакони или да тури въ дѣйствиѣ.

3.

ПРОТИВОКАНОНИЧЕСКИ ПОСТУПКИ.

Като са доказва така ясно че народоплемѣнность-та е неизвѣстна и неслыханна въ христіанска-та Църква и че тя превръща и разорява священно-то управленіе съ едно нечестиво прикосновение на догмата, отъ това излѣзва че и приснособленіе-то на таково племѣнно начало ще има слѣдствія на много безредицы, беззаконія и купища отъ противоканонически поступки, каквито напрімѣръ бѣха слѣдующи-тъ.

1) Макаріуполскій Иларіонъ архіерейски настоятель въ църква-та святаго Стефана на Балата изхвърли поминаніе-то (име-то) на свой-атъ патріархъ на връхъ Великдень Пасхи на 1860 съ презрѣніе на правила-та: именно на 14-то правило на двукратный-атъ Соборъ, което заповѣдва: «Аще кто епископъ предложомъ вину своего митрополита, прежде соборнаго разсмотрѣнія, отступитъ отъ общенія съ нимъ, и не будетъ возносить имя его, по обычаю, въ божественномъ тайнодѣйствіи» отаковомъ святыи Соборъ опредѣлилъ да будетъ низложенъ, аще токмо обличенъ будетъ яко отступилъ отъ своего митрополита, и сотворилъ расколъ; ибо всякій